

som saa ofte er nævnt her, sagde paa Udvalgets Begne, at man vel ikke ansaa den foreslåede Bestemmelse for at være nødvendig, men at man troede, at det var rigtigt, at optage den her for at affjære enhver Eivil. Det ærede Medlem vil maasse heller ikke have overset, at jeg for mit Bedkommende bekræftede Rigtigheden af, at Bestemmelsen ikke var nødvendig, men at jeg ikke syntes om den Affattelse, der var givet den, og som det ærede Medlem har oplæst, fordi den ikke forekom mig skiftet, til at afvende enhver Eivil. Jeg skal tilføje, at jeg ved hin Leilighed i Landsthinget fortolkede Meningen af den Bestemmelse, som Udvalget vilde sætte ind, netop derhen, som Bestemmelsen nu lyder i Lovforslagets § 2 Nr. 3. Men denne Bestemmelse var, som jeg har sagt, ikke nødvendig, thi det er en af de Ting, hvormed der ikke kan tvistes, at, hvor der er Spørgsmaal om to Mænd, det er en Sælger og en Kjøber, er der ikke Tale om Omfordelingsretten, men der er Tale om Udstykningslovgivningen, og dersom altsaa ærede Medlemmer tage dette Stykke ud, ville de snarere give det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) Ret, at dette i væsentlig Grad vil tilintetgjøre Bestemmelsen i § 1. Det kan jo nemlig ikke være skilt for ærede Medlemmer, at Udstykningslovgivningen i det Hele taget er meget lemsældigere, end det her er foreslaet, at Omfordelingslovgivningen skal være, og naar der altsaa ikke staar denne Bestemmelse her i Nr. 3, vil Resultatet være dette, at Udstykningslovgivningen, der blandt Andet for Tiden indrømmer Ret til at reducere Gaardene til 1. Tønde Hartkorn, finder sin Anvendelse, hvorimod Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, ikke alene kræver, at Hovedparcellen — det er altsaa ikke nok, at det er en Byparcel af Gaarden — skal være solgt, og derved altsaa Selveiendom fremmet, men desuden vil, at Hovedparcellen ikke maa nedbringes til en mindre Størrelse, end der er nødvendig til en Gaardmandsfamilies Underhold, og dette er ikke 1 Tønde Hartkorn. Det kan maasse paa et enkelt Sted være det; men det kan ikke være, hvad det skal være, med mindre dette er overensstemmende med den offentlige Mening

her i Landet; thi de Herrer maa ikke glemme, at der staar, at det skal godtgjøres, at Tilliggendet er tilstrækkeligt til en Gaardmandsfamilies Ernæring, og dette vil altsaa med andre Ord sige: Naar Indenrigsministeren paataler, at den Hovedparcel, Godsseieren har udlagt, ikke er stor nok til en Gaardmandsfamilies Underhold, er denne pligtig til ved Landvæsenkommissionen at godtgjøre, at denne er tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Underhold (Afbrydelse af S. A. Hansen). Det ærede Medlem maa virkelig nøies med de Retsmidler, vi have her i Landet; vi have ingen bedre end en Landvæsenkommission til at bedømme Landvæsenstager, og det er en ikke ringe Byrde, der er paalagt Godsseieren, at han skal føre Bevis for, at Parcellen er tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Underhold. Jeg tror altsaa, at ærede Medlemmer ville se, at de ved at vedtage det Forslag, som er stillet under Nr. 1, i en ikke ringe Grad forringe Loven og formindste den Dmhu, som Lovforslaget har for at bevare Gaardene i en passende og rimelig Størrelse. — Hvad nu det ærede Medlems Endringsforslag under Nr. 2 angaar, som vil have Indenrigsministerens Bevillingsmyndighed tagen bort af § 3 og selve denne Paragraf, med Hensyn til hvilken det ærede Medlem har udtalt sig, som om den ikke bød det Allermindste, da vil jeg sige, at i Hovedsagen ere Paragrafens Ord de samme som dem, hvormed det ærede Medlem her tæet ved mig (S. A. Hansen) i sin Tid formulerede de Fordringer, som han mente, at der maa stilles med Hensyn til Skovene. Men det lader sig aldeles ikke benegte, mine Herrer, at Bevillingsmyndigheden ikke uden Alempy kan undværes ved Forhold som dem, der her foreligge, og det er en aldeles falsk Forestilling, naar man er saa tilbøielig til at betragte Bevillingsmyndigheden blot som et Middel til at omgaa Loven, hvilket den ikke er, hvorimod den er et nødvendigt Supplement til Loven, der skulle give sig af med at fastsætte bestemte Grændser for Dmraader, hvor enhver praktisk og erfaren Mand veed, at det er overordentlig vanskeligt at fastsætte Grændser. Jeg vil derfor for mit Bedkommende sige, at jeg ikke kan tænke mig eller i alt Fald ikke nogenfinde